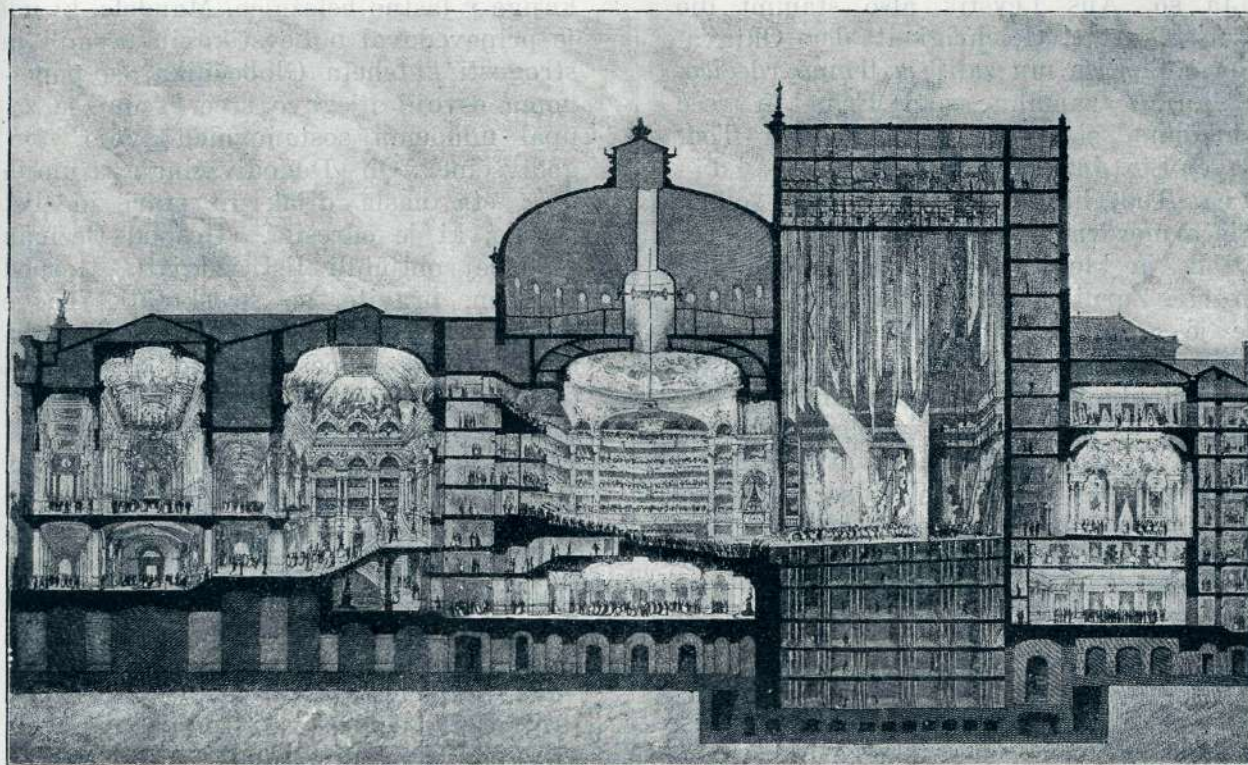

DOMIN SVET

LETNIK 37, V LJUBLJANI 1. APRILA 1924. ŠTEVILKA 2.

VELIKA OPERA V PARIZU, PREREZ.

ŠMONCA.

IVAN PREGELJ.

II. GOSTOSEVCI.

»Bonum est viro cum portaverit jugum ab adolescentia sua. Sedebit solitarius et tacebit, quia levabit super se. Ponet os suum in pulvere, si forte sit spes...« Katehet, profesor Globočnik umolkne, se oddahne in pozove trpko: »Zarnik. Ponovite po besedi in zmislu.« Zarnik se dvigne: »Ponet os in pulvere et tacebit.« Nekaj medlega smeha. »Mandele,« vikne učitelj. Dijak molči. Komaj še se mu je posrečilo skriti drobno rdečo knjigo, katero je bral pod klopjo. »Erjavec, Jenko, Stritar,« kliče bridko učitelj. Dijaki se dvigajo molče. Molče iz družbenosti, dasi vedó. »Tušek,« zategne katehet in prestriže rdečo knjigo, ki je zdrknila nerodnemu Selčanu izpod jopiča. Dijak jeelja, umolkne. Katehet je knjigo spo-

znal po barvi. Ob ustnicah mu je zadrhtelo zasmehljivo. Išče po novi žrtvi, jo najde. V prvi klopi sedi bled fant z dolgimi, mehкими lasmi. Odsoten je. Medel, bolno bloden nasmehljaj mu leži ob ustih. Sanja. Ne vidi, ne sliši. Kaj Levstik! Dijak sanja svojo srečo. Sobotni dvainosemdeseti list Novic za kmetijske, obrtnijske in še narodske reči mu je natisnil glosó treh decim ob Pignottijeve besede: Scrivete pur scrivete, di fame morirete, ma sarete immortali... Katehet vidi srečo sanja-jočih usten in je ne zna brati. Trpi užaljeno. »Brill!« Dijak se prebudi, išče zmedeno, odgovori zmedeno: »Weiss, blau und rot bis in den Tod.« Učitelju se izbulijo oči. Gleda, ne veruje. Kratek smeh po šoli zamre trenutno. Ni šala. Brilov odgovor je kletev ob Jeremijevi modrosti, je glas prosvedovanja proti nauku suženjstva in učiteljevega samodrštva. Tišina. Katehet je stopil k oknu in ga odprl,